

BRATRSTVO | 2

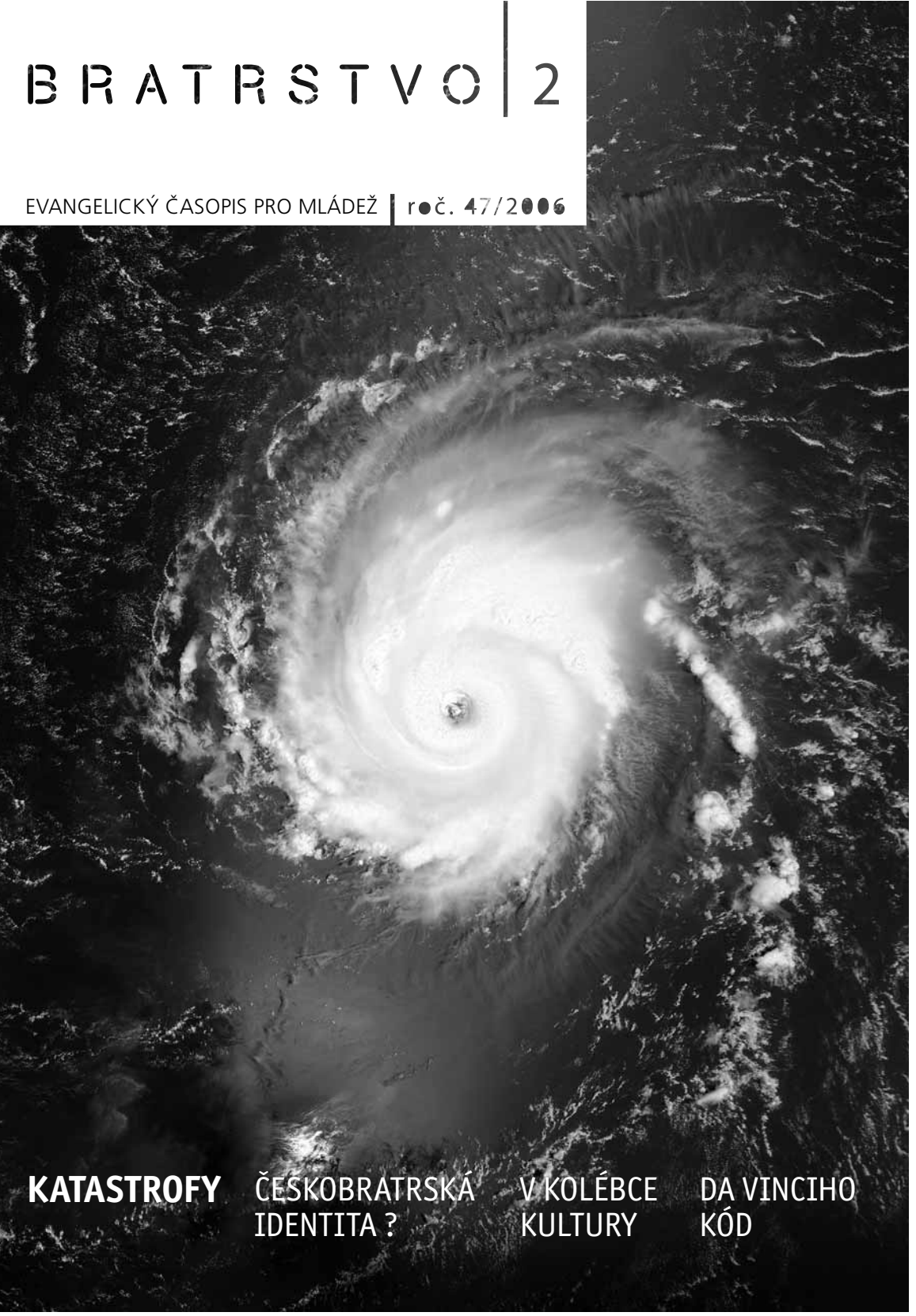
EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 47/2006

KATASTROFY

ČESKOBRATRSKÁ
IDENTITA ?

V KOLÉBCE
KULTURY

DA VINCIHO
KÓD

Pro a proti kompromisu	Luboš Kratochvíl	2
Biblická úvaha — Hle, pravý Izraelita	Tomáš Pavelka	4
Katastrofy –		
• Rozhovor s B. Bašteckou	Miriám Junová	5
• Rádce na každý den	Popelka Králová	7
• Anketa		8
• VOX POPULI		9
• Víra a katastrofy	Jan Keřkovský	9
Učedníci Páně — Jakub a Jan Zebedeovi	Pavel Prejda	10
Z čeho čerpáme — Českobratrská identita ? - I.	Ota Halama	11
Stalo se před lety — Patentování telefonu	Pavel Nápravník	12
Tisklo se před lety		12
Seniorátník		13
Na co je máme — Synodní rada	Luboš Kratochvíl	14
E-fígle — I vy autorem světové encyklopedie!	Samuel Titěra	15
SMS recenze		15
Subkultury a hnutí mládeže — Hnutní skinheads	Miki Erdinger	16
Bajbl fór tudej — Petice za lepší Evropu	Marie Medková	17
Výchova dětí v oboru výtvarném — rozhovor	Michal Richter	18
Založíme sociologickou poradnu evangelickou — rozhovor	Tomáš Groll	20
Z cest — V kolébce kultury	Daniel Bartoň	22
Da Vinciho kód	Anna Kratochvílová	24
Na jih od hranic, na západ od slunce	Lenka Ridzoňová	24
Machina mundi	Anna Kratochvílová	25
Mrtvá nevěsta	Jana Firbasová	25
Písnička — O chocholouškovi	J.K.Novák	26
Bylo —bude		27
Foto na obálce:		
oko hurikánu Francis, zdroj: archiv nasa		

PRO A PROTI KOMPROMISU

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Jméno ČCE se zase po čase dostalo do veřejné diskuse a nezůstalo přehlédnuto. Zaplať pámbůh za evangelíky, že se nepřidali k dopisu několika církví, které chtějí div ne vyvraždit homosexuály, chválili jedni. Co je to za lidi, když nejsou schopní říct jasně ano - ne, kritizovali stanovisko k zákonu o registrovaném partnerství druzí. Po té chvíle „mediální slávy“ se mi honí hlavou otázka, kdo je vlastně lepší. Ranaři, kteří se nikoho neptají a soudí? Nebo někdy navenek až bezzubě působící ochota diskutovat?

Následující stránky jsou o katastrofách, které postihují lidstvo. Nebude ale nakonec největší katastrofou pestrost názorů? Neměl by tu demokracii někdo řídit? V tomhle Bratrstvu se dočtete i o obavě, kterou má synodní senior Joel Ruml ze sílících pocitů některých lidí nebo společenství, že právě oni něco vědí nebo dělají nejlépe. Až dočtete poslední stránku, můžete o výše položených otázkách přemýšlet. Kdybyste se nemohli rozhodnout, zkuste kompromis.

Braillovská čtenářka
Tomáš Vokatý

HLE, PRAVÝ IZRAELITA

Tomáš Pavelka

Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Filip mu odpoví: „Pojď a přesvědč se!“ Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“ „Mistře“, řekl mu Natanael, „ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.“ Ježíš mu odpověděl: „Ty věříš proto, že jsem ti řekl: ‚Viděl jsem tě pod fíkem‘? Uvidíš věci daleko větší.“ A dodal: „Amen, amen, pravím vám, uzříte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

Jan 1,45-51

O tom, kdo je v Písmu pravý Izraelita, jsme si už vytvořili pevnou představu. Většinou Ježíš obrátí obvyklé hodnocení lidí úplně naruby – stoluje s hříšníky, farizeje a zákoníky posílá do pekel. Vzdává čest chudým a odstrčeným, bohaté a vážené zesměšňuje. Vyvolenému lidu dává za příklad pohany z Ninive a pohanskou královnu ze Sáby. Petr, který má přední místo mezi jeho učedníky, ho třikrát zapře; pohanský setník jako první po jeho smrti na kříži vyzná: „Byl to opravdu Syn Boží“.

Takže máme sklon si z této zkušenosti utvořit pevné pravidlo: Kdo se jeví jako svatoušek, musí samozřejmě být ve skutečnosti podlý pokrytec, z průšvihů do průšvihů jdoucí flamendr je v tom vlastně poctivější než ten svatoušek a má dobré srdce, jen ho poznat blíže.

Takové je tedy pravidlo. A je vlastně docela pohodlné se podle něj zařadit: Být ten „nor-

mální“, co si občas zahřeší. A pak být jen příjemně překvapen – zhruba podle slov známé mládežnické písničky „kdo že se to taky dostal do nebe“. Kdo? No přece já a mí kamarádi. Vlastně to ale není moc velké překvapení, když už to dopředu tak trochu víme. Potíží je v tom, že Bůh než na naše pravidla hraje spíše na ta skutečná, netušená překvapení. Od díl o povolání Natanaela ukazuje, že Slovo Boží se do takových jednoduchých pravidel vměstnat nedá, i když jsou to pravidla nezvyklá, na hlavu postavená. A je to dobře. Protože, pokud máme naději v tom, že pozvání budou mnozí cizinci, ale synové království budou vyvrženi ven, z čeho se vlastně radujeme? Vlastně z toho, že ve světě je vše převrácené. A že Kristus jedná opačně, než by velelo zdání, vlastně jen znamená, že toto převrácení odhalil a nedá se jím zmást. Ale radosti je v tom pramálo.

A proto tady, v příběhu povolání učedníků, máme jedno opravdové překvapení, tedy alespoň pro nás, pro naše navyklé zjednodušené chápání Písma. Natanael namítá, že z Nazareta těžko může vzejít něco dobrého. MY jsme zbožní Judeje, ONI polopohanští Galilejci. Taková úzkoprsost se nám vůbec nelíbí. Ale právě o něm Ježíš říká: Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti. Právě on je ta výjimka z pravidla, ten svatoušek, který to myslí upřímně, který žije Zákonem, v kterém našel zalíbení. U něj se potvrzuje, že ještě má smysl rozeznávat dobré a zlé, černé a bílé a zůstat čistý. Právě on jediný z poněkud pochybné skupiny učedníků smí hned okusit Ježíšovu božskou moc – vševědounost – a jemu se zaslibuje, že uvidí mnohem víc – nebesa otevřená. Nesnažil se nadarmo a došel svého cíle. On opravdu byl ten pravý Izraelita. Ne že se mu to vždy dařilo, ale alespoň to zkusil. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uzří Boha. ■

Rozhovor s **BOHUMILOU BAŠTECKOU** Miriam Junová

B. Baštecká je psycholožka, specializující se na krizovou intervenci.

Co je to katastrofa? Je možné ji vůbec nějak definovat?

Hromadné neštěstí, které překročí určitý počet na životě ohrožených lidí – zhruba padesát až sto – se nazývá katastrofou. Ukazuje se, že katastrofy nejsou výjimečné, výjimečný byl spíš klid, ve kterém jsme žili. Lidstvo provázejí katastrofy odnepaměti. Dopady katastrofy bychom neměli brát jako jev psychologický - osobní, ale jako jev sociální. Způsob, jakým reaguje okolí zasažených lidí, určuje nezvladatelnost či zvladatelnost dopadů katastrofy.

Existuje nějaký „scénář“ toho, co se děje kolem katastrofy?

Záleží na typu události, ale pokud bychom si představili typ události, který je v Čechách dobře známý - například povodně - tak tam zažíváme zhruba první týden až čtrnáct dní tzv. líbánky. To je technický termín, který popisuje vzednutí solidarity a chuti do obnovy, opojné vnímání mezilidské blízkosti. Jinak je tomu samozřejmě v situaci, kdy někdo zemře. Pozůstalý líbánky nezažívá; událost se mu vrací do mysli, a on se vesměs snaží se jejím připomínkám vyhnout. Mezi znovuprožíváním a vyhýbáním může kolísat dlouhé měsíce.

Jaký vliv mají média? Odráží se jejich působení v celkovém vnímání dané situace?

Média mají v mediální společnosti vliv zásadní. Příznivý například v tom, že bez médií by se nikdy nevybraly peníze na pomoc. Co se týče jakýchkoliv sbírek, tak jsou to média, kdo pohne národem. Média

dokáží vzbudit zájem. Záleží na tom, zda se události věnují a zda se jí věnují šikovně. Další věcí, ve které hrají média roli, je kontakt se zasaženými lidmi. Ve vyrovnávání se s danou situací je velmi důležité uznání. Média dokáží věnovat pozornost lidem, které postihla katastrofa. Jejich pomoc může být nezapomenutelná, pokud „oběti“ podporují (např. aktivně bojují za jejich práva).

Mají i negativní vliv?

Negativní vliv mohou mít, pší-li nepravdy či polopravdy. Zasaženým lidem často připadá, že jejich příběh byl zkeslen. Vnímají to pak jako projev neúcty, čili opak uznání.

Je něco jiného, co má tak velký vliv na průběh události?

To, o čem jsme mluvily na začátku – lidi kolem. Pokud obec zasáhne nějaké neštěstí, je důležité, jak zareagují sousedi, a hlavně

představitelé obce – zda přijdou do rodin a zeptají se na jejich potřeby. Média zmizí podle rozsahu události po dni, po týdnu. Obec by si měla vzpomenout i za rok.

Proč se vlastně rádi zajímáme o lidské neštěstí? Je to jen věc zvědavosti?

Ano, ta zvědavost je důležitá – evolučně je důležitá k přežití – musíme se naučit reagovat tak, abychom přežili. Jde o přenos zkušeností dalším lidem. Ti, kteří něco zažili a přežili, mohou ostatním sdělovat své zkušenosti a ti z nich mohou dál těžit. Tento přenos funguje nejenom v oblasti katastrof.

Jak působí katastrofa na ty, kterých se to nedotýká tak blízko?

Když vidíme, že se stalo nějaké neštěstí, máme tendenci něco obětovat – ze soucítění s druhými a z vděčnosti, že neštěstí nepostihlo nás. Náš problém jako vzdálených lidí často je, že nevíme, jak reagovat. Lidí by rádi pomohli, protože pomáhání je v lidské podstatě a pomáhajícímu pomáhá, ale nevíme jak.

Kde je ten předěl, že si člověk řekne, že půjde ostatním pomoci? Záleží to jenom na tom, zda víme, co dělat?

To se po 2. světové válce zkoumalo u ne-židovských zachránců Židů. K pomoci je třeba přijetí osobní zodpovědnosti – ono „když ne já, tak kdo tedy?“, vcítění do oběti a vědomí, že situaci mohu zvládnout. U nás se například u dopravních nehod lidí obávají poskytnout pomoc, aby něco nezkažili. Léta expertských varování nesou ovoce; dnes přitom ti samí experti mluví o lidské lhostejnosti; všeobecně se ví, že nejdůležitějších je prvních pět minut, tedy doba před příjezdem záchranky, ne po příjezdu. Učme se všichni první pomoc.

Myslíte, že umíme katastrofy (nebo krizové situace) dobře zvládat?

Myslím, že v tomhle ohledu nejsme připrave-

ni úplně nejlépe. Hodně spoléháme na stát, a předpokládáme, že nás ochrání. Zkušenosti s terorismem ukazují, že stát mnoho dělat nemůže, neudělá-li něco občan.

Co má všechno vliv na důsledky katastrofy? Je charakter katastrofy pro vývoj situace rozhodující?

Nejvíce asi rozhoduje, zda při katastrofě někdo zemře. Pro lidi je pak smíření se s nastalou situací mnohem těžší. Pokud člověk přijde o dům, ale nepřijde o blízké, tak jde vyrovnaní většinou ruku v ruce s tím: „už zase bydlím, už mám zase střechu nad hlavou, už zase to tady vypadá, jako kdyby se nic nestalo, už zase je tady hezky“ a podobně. Mnohdy katastrofa semkne rodiny, nebo usnadní rozhodování – vlastně přinese něco dobrého. Naprosto jiná situace je, když někdo zahyne.

Co v takové situaci může lidem pomoci?

Truchlení a rituály. Obojí u nás moc neumíme. Lidé například nemají odvahu udělat veřejný pohřeb, říkají, že by to nezvládli. Zajímavé ale je, když pohřeb proběhne, označí ho pozůstalí mnohdy za jeden z nejtěžších zážitků a zároveň za jeden z nejvíce pomáhajících zážitků. Každý ale ví, na co má. Netlačíme na lidi ani s pohřbem, ujišťujeme je, že rozloučení se zemřelým se dá udělat vždycky, třeba po roce od události, i později.

Odráží se typ katastrofy na reakcích zasažených lidí?

Rozdíl je například mezi katastrofou přírodní a katastrofou, způsobenou lidmi. U přírodních katastrof můžeme snáze říct, že jsme je nemohli nijak ovlivnit. I když – v důsledku pýchy technologické společnosti – se často snažíme hledat viníka i tam. Katastrofy působené lidmi se obtížněji chápou, více je přítomna vina a nespravedlnost. Snad všechny katastrofy bez rozdílu se ptají po smyslu našich životů, po tom, co jsme my lidi zač. ■

Přinášíme vám úryvek z výjimečně úspěšné knihy spisovatelky Popelky Králové Rádce na každý den, který vám pomůže překonat všechny katastrofy běžného života.

KONZUM

neboli spotřeba, v dnešní době u mnohých lidí spotřeba nadbytečná, kterou se snaží výrobci i prodejci lákavými (a někdy klamavými) reklamami ještě navýšit.

První pomoc: Spočítejte hotovost, kterou můžete legálně nakládat.

Co dál: Pokud jste tak majetní, že vás okolní konzumní společnost i po kontrole peněženky ohrožuje, udělejte si seznam toho, co skutečně potřebujete. Přední příčky soupisu věnujte věcem, které jsou nutné k přežití. Další body vyhradte předmětům, bez kterých vás žít nebaví. Potom ještě zvažte, zda je podle vašeho svědomí správné utratit peníze právě za to, zač je utratit chcete. Předejdete tak pozdějším výčitkám.

A nyní se můžete bez obav vypravit do kamených či internetových obchodů. Doporučuje se nakupovat předměty postupně, udržuje se tím víceméně vyrovnaný rozpočet domácnosti.

Poznámka pro méně solventní: Určitě se svých snů nevzdávejte a zkuste si našetřit. Během postupného hromadění kýžené částky se alespoň utvrdíte v tom, zda po oné věci toužíte doopravdy.

KREDIT

1. ~ V MOBILU, VYČERPANÝ je jev poměrně častý, kterému se nedá vyhnout, ale pouze předejít včasným dobitím vaší předplacené karty. Intervaly mezi dobíjením lze prodloužit výběrem vhodného tarifu a zkrácením telefonních hovorů.

Téměř ideální řešení: Pořídte si paušál, a pak viz heslo *Stres z vysokých účtů za mobilní telefon*.

2. ZTRÁTA ~U VE SPOLEČNOSTI může při nevhodném chování postihnout každého.

První pomoc: Nebuďte smutní.

Co dál: Změňte image a zkuste oslnit znovu.

KOPAČKY (také KVINDE)

1. ~ DOSTAT je ta nepříjemnější z nepříjemných variant.

První pomoc: Cítíte-li potřebu, vyplačte se, nebo projeďte svůj smutek způsobem, který vám vyhovuje.

Co dál: Nejprve se soustřeďte na své city. Zdá se vám, že o svého bývalého partnera ještě stojíte? Jestli ano, zkuste přijít na příčinu vašeho rozchodu. Pokud byla ve vás (ať už opravdu nebo jen podle partnera), rozvažte, zda budete mít zájem a možnost se rizikového chování či problémové vlastnosti vyvarovat. Potom buďte pragmatičtí a zhodnoťte, zda váš vztah byl skutečně tak skvělý, že má cenu snažit se o jeho obnovu.

Je-li odpověď na všechny tyto otázky kladná, napřete veškerou energii do opětovného získání své lásky.

2. ~ DÁT je jen trochu příjemnější než je dostat (viz výše), ačkoliv potom se vám může i ulevit.

První pomoc: Pamatujte, že za druhého máte stále ještě odpovědnost a nesmíte se chovat lehkovážně. Ujistěte se, že jste o svých problémech už mluvili, a nenalezli jste jině řešení než rozchod.

Co dál: Šetrně, ale bez vytáček druhému vysvětlíte důvody, které vás vedou k ukončení vztahu. Pokud nepomyslíte na návrat, nedávejte svému partnerovi falešné naděje.

Bonusová rada: Jestli se rozcházíte v dobrem, uvědomte si, že jste s druhým strávili kus života, mnohé hezké chvíle a jistě vás o dost obohatil, proto za sebou nepalte mosty.

3. ~ ROZBITÉ jsou věc nemilá, ale při velkém sportovním vyčizení k opotřebení obuvi prostě dochází.

První pomoc: Uklidněte se.

Co dál: Poradte se s přáteli, jakou značku by vám doporučili. Zkušenosti jsou v tomto případě k nezaplacení. Pak projděte obchody ve svém okolí a porovnejte ceny, abyste zbytečně neplatili víc, než je nutné. ■

CO JE PRO VÁS KATASTROFA?

Sára Medková,
žákyně 3.B ZŠ Karla IV.

Povodně. Když mi někdo umře.

to přijde katastrofické. Sama často ztrácím klíče a doklady. To je taky dost nepříjemná katastrofa. Jo jo, tragický byl i rozvod.

Ale opravdová katastrofa mě potkala prozatím jen dvakrát v životě – zemřel mi táta a moje nejlepší přítelkyně. To mě bude trápit nadosmrti.

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

Katastrofa je to, když si dám čínskou polívku. Hovězí, kuřecí i vepřová polévka ná na mém obličejí svá konkrétní oblíbená místa. Po dobu, co se snažím ošetřit se od uhrů, řeším otázkou, jestli nás může ještě někdy něco překvapit.

Miki Erdinger, nastupující generální sekretář YMCA v ČR, 26 let

Katastrofa zásadním negativním způsobem zasahuje do života jedinců nebo skupin lidí. Může jí být nejen živelná pohroma či tragedie, kdy umírají lidé, ale i třeba komunisté ve vládě...

Josef Masopust,
držitel Zlatého míče
pro nejlepšího
fotbalistu Evropy
1962, 2001 zvolen
českým fotbalistou století, 75 let

Jsmo svědky mnoha katastrof – od tsunami a hurikánů přes pády letadel a povodně k nespočtu automobilových neštěstí... I když se odehrají daleko, dotýkají se mne. Zato ve své rodině jsem žádnou katastrofu nezažil a doufám, že ani nezažiju.

Olga Navrátilová,
25let, studentka
ETF UK

Pod slovem katastrofa si představím katastrofu přírodní nebo humanitární. Tedy když se vyřádí příroda či lidé, a v důsledku toho pak přijde spousta lidí o život, rodinu nebo domov.

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Katastrof v uvozovkách prožívám každý týden několik – děti zapomínají všude možné rukavice, mikiny, dokonce i bundy – přestože mrzne. Přepočítám-li takovou ztrátu na peníze, vždycky mi

Leonardo Tecca,
evangelický farář,
32 let

Katastrofa pro mě je silná řeč přírody, která nám připomíná, že nejsme pány svého osudu, jak si někdy nalháváme. Někdy jde o přímou odpověď na naši nezodpovědnost vůči přírodě a vůči sobě navzájem!

Magdalena 23	Při tom slově si představím zraněný, mrtvý a následky, co se budou dlouho odstraňovat a hojit. Jinak samozřejmě největší katastrofa je, když se připálí jablekovej kompot ve skleněným hrnci :-). Taky je katastrofa, když zlý nebo sobecký lidi rozhodují o důležitých věcech.
Lydie 26	Katastrofa je situace, při které už člověk nemá šanci odvrátit tragický konec. Beznaděj. A pro mě osobně? Bohu díky jsem zažila jen malé osobní katastrofky.
Olda 21	Katastrofa bude, jestli neudělám zkoušku z Pozemního stavitelství.
Tomáš 16	Katastrofa je pro mě, když se ani jednou za den nezasměju.
Rebeka 14	Ztráta rodiny, víry, kamarádů a bezcitnost, netolerance a odsuzování druhých.
Lia 13	Živelná pohroma...
Michael 22	Pohroma ve velkém měřítku. Moje babička říkala, že katastrofa je důsledek hříchů lidstva.

Otázka příště: „ Co Vám dala a vzala média ?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 24. 2 . 2006.

...KATASTROFY

Jan Keřkovský

Když si pod slovem katastrofa představíme nějakou hrůzu nezvykle velkých rozměrů, pár by se jich v bibli našlo. Zkáza Sodomy a Gomory třeba. Potopa. Možná obrazy z poslední biblické knihy (jen si je přečtěte - třetina lidstva pryč jedním vrzem a tak podobně). Mají ty příběhy něco společného? Mají: přinejmenším to, že se všechno to dění Bohu nevymklo z rukou. Občas se najdou nadšenci, kteří mluví rovnou o Boží režii: že to tak Bůh chtěl. Vyloží vám pak takové události jako trest. Před potopou to bylo s lidmi k nevydržení, i Sodomáci si koledovali tak dlouho, až to jednou přišlo. Sodomáci třeba, ale co děti v Beslanu? Co oběti tsunami a zemětřesení? Kdo o nich šmahem řekne, že to mají za trest, není dle mého soudu prorok, nýbrž truhlík. Bangladěš by musela být mnohem horší než Česko, když je pod vodou co chvíli, zatímco my jen jednou za pár let. Je pravda, že proroci o trestu někdy v bibli mluvili. To aby bylo jasno, že nikdo ze své

vlastní dobroty nemá nárok na automatickou Boží ochranu před neštěstím. Zlo žel přichází. Někdy si ho skutečně vykoledujeme, někdy přijde i bez toho. Ale věřte: nevymklo se to Bohu z rukou. Boží režie? Houbeles: Bůh je na straně těch postižených a trpících.

Boží poslové a proroci o trestech mluvili a zapsali nám to do bible - jenže ne jako historický záznam (že lidi zlobili a Bůh je sejmul), nýbrž jako varování pro čtenáře: Abychom věděli, že by Bůh bral aspoň deset spravedlivých. Zlo může přijít a my dost dobře nemůžeme podávat nebeskou reklamaci, protože úplně čistý a spravedlivý nikdo z nás není. Zlo může přijít, ale Bohu se to z rukou nevymklo. Nevěřím v ostřelovače, kterýž jest v nebesích, nevěřím v takového spasitele, co naděluje katastrofy - věřím v Boha, jenž s lidmi nese trest za všechno zlo, ba i ty katastrofy s námi nese údolím stínu smrti.

JAKUB A JAN ZEBEDEOVI

Pavel Prejda

Dva galilejští rybáři, které Ježíš povolal na břehu Getsezaretského jezera. Čteme, že „opustili svou loď i svého otce Zebedea a šli za ním.“ Ani vlastní práce, ba dokonce ani vlastní rodina se jim nedokázala stát překážkou na cestě následování.

Kristus jim dal jméno Boanergés, to je „synové hromu.“ Drobná, ale mimořádně zajímavá poznámka. Jakub a Jan byli asi pěkní bouřliváci. Pruďasové. Zapálení nadšenci, které provázely hromy a blesky. Žádní svatoušci. Ani ušlápnutí hoši, kteří se drží stranou a stále jen mlčí s pohledem zarytým do země. V řadách Kristových učedníků měli a stále mají své místo i „synové hromu“. On je nevylučuje. On neodmítá ani ty Boanergés, drsné hochy, v církvi našich dnů.

A skutečně, jak vidíme z evangelií, dělají ti dva čest svému jménu. Působí drsně a tvrdě (a zároveň poněkud prostoduše), když chtějí seslat oheň z nebe a zahubit celou samaršskou vesnici jen proto, že v ní nebyli přijati (Lk 9,54). Nebo když jako dva hromotluci a hromobijci chtějí, coby vítězové, stát po obou stranách domnělého Kristova trůnu v Jeruzalémě (Mk 10,37).

Přesto tvoří spolu s apoštolem Petrem zvláštní trojlístek Ježíšových důvěrníků. Vidíme je na hoře proměnění i při Ježíšově modlitbě v Getsemane. I tady ale, ti nejbližší, zůstávají vzdálení. Jsou „vně“. Nerozumí. Tvrdě spí. I horliví synové hromu mohou zaspát svou chvíli, kdy měli zazářit... ■

SERVITUS

NEZISKOVÁ, EKUMENICKÁ ORGANIZACE PRO DOBROVOLNÍKY

Nabízíme program vyslání dobrovolníků do zahraničí na roční projekty a na dvou-
denní letní tábory ASF. Uzávěrka přihlášek do programů roční dobrovolnické služby
je již **25.2.2006**. Výběrový seminář s pohovory proběhne v březnu za účasti našich
zahraničních partnerů.

Do letních táborů se lze hlásit od února až do zaplnění jejich kapacity.
Proto neváhejte, zapojte se a využijte této jedinečné „zkušenosti k nezaplacení“.

Servitus, Vladislavova 12, 110 00 Praha 1, 296 243 352, info@servitus.cz,
www.servitus.cz.

Informovat společenství o tom, že jsme křesťané, to by ještě šlo. Horší je, když je neodbytný a pokračuje, že tedy jsme katolíci. Po vyvrácení tohoto „bludu“, ač jako vyznavači církve katolické atd. katolíky jsme, nebo bychom měli být, ale věc bychom tím zbytečně komplikovali, zaslechneme otázku složitější: Co tedy jste?

Pokud bychom odpověděli, že nekatolíci, pak bychom nebyli přesní a museli bychom říci, že nejsme ani římsťí, ani řečtí katolíci, aby to trochu ušlo. Ale s takovou odpovědí by se asi tazatel příliš nespokojil. Proto bychom asi vyzkoušeli lepší variantu a řekli,

že jsme evangelíci. Z tazatele se však vyklube ztracený synek slezské luteránky, který si z její zbožnosti mlhavě pamatuje několik pojmů, a odpověď se obrátí v další otázku: No, tak jste luteráni? Ne, to přece nejsme, napadne nás, i když při confirmaci farář o Luthero-
vi něco říkal, že prý nějaká konfe-
se. Ale už to slovo konfese je takové divné.

Luteráni, to ne, to nejsme. Jsme protestanti. Další cizí slovo, pro nás bez obsahu, takže je raději před vyslovením polkne a dialog uvázne na mrtvém bodě. Až jako blesk z čistého nebe nás ozáří spásná myšlenka. Vzpomeneme si na růžovou bustu v temném farním koutě a s úlevným výdechem prohlásíme, že jsme čeští bratří. Ale to se v kupě probere další pán a vnikne nám do hovoru: že prý Jednota bratrská skončila s Komenským, že sice po světě misionář stovky Moravských bratří. Ale to že jsou Němci z Herrnhutu a s českými bratry mají asi tolik společného, co eskymáci s Brňáky, takže jacípak čeští bratří? A my se buď rozpláčeme, nebo rozčílíme, ale každopádně opustíme kupě a na chodbičce začneme vzdorovitě propěvovat ty nejevangeličtější a nejbratrštější písničky, na které si

vzpomeneme, v duchu hesla: Řekni to písni! Doma nám debata ve vlaku nedá spát. Musíme si to srovnat. Jsme křesťané, to je bez debat. Ale napadá nás: Nestačilo by to? Hm, asi ne. I když, pro islámský svět stejně v Irsku bojovali mezi sebou křesťané. A katolík či protestant je pro ně asi tolik, co pro nás šířka a sunita. Takže to stejně bude platit jen pro naši civilizaci. A tady je křesťan málo!

Tak katolický křesťan. S tím už problém byl. Katolická církev znamená obecná církev, tedy i naše církve je její součástí. Ale slůvko katolická jsme si časem buď z le-
nosti, nebo díky propagandě zvyk-
li užívat v jiném smyslu, takže

ani to by nešlo. Katolická, to zavání papežem, Římem. Ale římsko-katolická to přeci jde, jde říci: římsko-katolický křesťan, a každý hned ví, na čem je. A i když se chvilku bude lidem motat řecko-katolický křesťan s pravoslavným křesťanem, tak i tu by si lidi

mohli časem zvyknout. Měli bychom tedy římsko-katolické křesťany a řecko-katolické křesťany. A ještě ty pravoslavné, ale s těmi si nás doma asi nikdo nesplete.

Jak ale teď nazvat sebe? Jsem křesťan, (katolický – pšt!) z Českobratrské církve evangelické. Jsem tedy českobratrský křesťan evangelický? Jako je římsko-katolický křesťan z Římsko-katolické církve? Zní to divně a napadne nás, že vlastně by se tomu dalo vyhnout tím, že by se řeklo: jsem členem ČCE. To však zcela válcuje představa členství ve straně, kdykoliv a jakékoliv. Členem ne! Zanechajme to a vydejme se jinudy – za křesťanstvím v ČCE a ČCE.

V dalším pokračování se čtenář setká se svou církví a možná se i dozví, proč jsou v ní lidé většinou přibuzní. ■

14. ÚNOR 2006 – 130 LET OD PATENTOVÁNÍ TELEFONU

Pavel Nápravník

STALO SE
PŘED LETY

Alexander Graham Bell (1847 – 1922) by sice v dnešním telefonu ten svůj z roku 1876 nepoznal, není ani jeho jediným vynálezcem (jiní např. Antonio Meucci, Johann Philipp Reis), přesto patří mezi ty nejznámější.

Od roku 1873 byl profesorem na univerzitě v Bostonu, vyučoval neslyšící a zkoumal přenášení zvukových vln elektrickým proudem. K těmto pokusům sestavil přístroj umožňující přenos zvuku. V červnu 1875 se mu spolu s asistentem Watsonem podařilo přenést tón. Princip telefonu byl na světě, třebaže aparát ještě nebyl schopen přenášet lidskou řeč.

Patent na telefon přihlásil Bell 14. února 1876. Kuriozitou je, že ve stejný den, jen o něco později, podal obdobnou patentní přihlášku také E. Gray (1835 – 1901). Třebaže Gray během svého života patentoval na 70 vynálezů, v očích veřejnosti se z něj stala zapomenutá postava a z Bella vyná-

lezce telefonu. Přenos hlasu Bell uskutečnil až 10. 3. 1876 a první slova přenesená po drátě byla: „*Pane Watsone, přijďte, potřebojíte vás tu.*“

Vynález předvedl Bell v červnu 1876 na výstavě ve Philadelphii. Protože se přihlásil na poslední chvíli, obdržel stánek až v rohu výstaviště. Ke změně došlo, když aparátu věnoval zvýšenou pozornost brazilský císař Pedro II. Císařův zájem upoutal výstavní porotu a Bellův přístroj byl odstěhován na význačnější místo.

V roce 1877 založil společnost Bell Telephone Company a za necelých 20 let byl nejbohatším vynálezcem, jeho jmění se odhadovalo na 100 miliónů dolarů. Bellovo jméno je spojeno i s další činností na poli techniky, testoval modely helikoptér, podílel se na konstrukci prvních letadel a křídlových lodí.

Ať již je to s Bellovým prvenstvím jakkoliv, Bell a telefon patří bezesporu k sobě. ■

Vůdce dorostu a mládeže

Výsledky a resoluce diskusních skupin na XXIV. hlavním sjezdu.

XXIV. sjezd čbr. ev. mládeže v Německém konstatuje, že dodnes mnozí dospělí členové sboru nemají správných představ o úkolech a poslání Sdružení. Vyzývá Sdružení mládeže i sbory, aby vedle pravidelných schůzek místních Sdružení zavedli pokud možno časté společné schůzky mládeže s dospělými. Upozorňuje, že je třeba pevnějšího sepejetí práce sborové s prací Sdružení a žádá dospělé členy sborů, aby se stali mladým lidem rádci, učitelé a pomocníci. Ukládá sdružením, aby zakládala Sdružení přátel všude, kde jsou k tomu předpoklady.

(září 1930, r. 8, č.1)

Jakou pomoc čekáme od Sdružení v poměru k církvi?

Konstatováno, že názor na církev jest dnes pro nás nepříznivý. Církev je – až na malé výjimky – hostejně přezírána jako zastaralý a zbytečný útvar. Jednotliví evangelíci bývají sice respektováni pro vyšší mravní úroveň, ale většinou i jim se vytýká, že jeví málo snahy uplatnit náboženská hlediska v proudech doby a života. Nás bolí zvláště: 1. Nezáměr mnohých farářů o práci ve Sdruženích. 2. Omezení křesťanství jen na neděli. 3. Nebratrské kastovníctví v mnohých sborech i Sdruženích. 4. Plané kritisoání faráře a naopak nedostatek věčného úsudku. 5. Nevážnost při volbě starších. 6. Nehybný konservatismus.

Od Sdružení čekáme: 1. Vzorné chování členů. 2. Misijní práci mezi ostatními mladými lidmi a přivádění jich do Sdružení. 3. Správné dělení práce, aby všichni podle svých sil pracovali. 4. Vytvoření pravého modlitebně podloženého prostředí a obecnství víry v moc Boží. 5. Konkrétní práce v N. škole a ve Sdružení budiž školou vědomosti o naší církvi, o jejich bolestech i práci, učitelkou lásky k církvi, jako jediné společnosti v našem národě, která nás vede k Pravdě.

(září 1930, r. 8, č.1)

TISKLO SE
PŘED LETY

Mládež Ústeckého seniorátu

Je tu, aneb na severu se taky něco děje!

Ano, je to tak, přestože toho není zdaleka tolik jako jinde. Nevadí. Není nás moc, scházíme se dvakrát ročně na seniorátních dnech, poslední dobou i při jiných příležitostech. Jak vídíte na fotce, někdy v docela pěkném počtu. Náš nepříliš početný SOM dělá vše, co může, aby nás přibývalo, ale jde to pomalu. Nejen proto vidíme rádi každou novou tvář.

Teď to hlavní - o co všechno můžete (ale taky nemusíte) přijít:
 jarní a podzimní seniorátní dny,
 v létě voda (posledně jsme sjížděli Ohři),
 nějaký ten výlet
 a možná i něco víc....

Kontaktujte ústecký SOM na ustecka-mladez@evangnet.cz
 nebo navštivte <http://ustecka-mladez.evangnet.cz>

PRVNÍ MEZI ROVNÝMI - SYNODNÍ RADA

Luboš Kratochvíl

NA CO JE
MÁME

Ptali se mě loni známí, jak jsem spokojen s naším novým papežem. Naši církev řídí Synodní rada, odvětil jsem. Syno- co? tázali se nevěřící nevěřící.

Synodní rada je nejvyšším správním orgánem ČCE. Provádí usnesení synodu (tj. shromáždění povšechného sboru) a vyhlašuje církevní řády. Současná rada funguje od listopadu 2003. Má šest členů, synodním seniorem - tedy prvním mezi sobě rovnými ordinovanými kazateli - je Joel Ruml, synodní kurátorkou (zástupce laiků) Mahulena Čejková.

Rada se volí na 6 let. Výčet její práce by zabral půl Bratrstva, najdete ho v Řádu o správě církve a v Církevním zřízení. SR zejména jedná jménem církve a dohlíží, jestli všechny její části dodržují „pravidla hry“. Může třeba vykonávat vizitace ve sborech. Návštěvy, ordinace kazatelů a presbyterů (tj. pověření ke službě) nebo vydávání pastýřských listů ostatně patří také k úkolům synodního seniora. Rada vydává kazatelům dekrety volitelnosti, stará se o jejich vzdělávání. Rozhoduje také o odvoláních proti rozhodnutím a volbám. Svolává jednání synodu k celocírkevním otázkám. Pod její kompetenci spadá i Diakonie. Aby to synodní radní zvládli, zřizují si poradní odbory a komise. Pokud byste chtěli Synodní radu navštívit osobně, najdete ji na stejné adrese jako Bratrstvo. Virtuální návštěva je možná na www.srcce.cz. Tam se dočtete další podrobnosti.

Tři otázky pro synodního seniora Joela Rumla:

1) Co považujete za největší úspěch SR pod Vaším vedením, z čeho máte radost?

Kritérium úspěšnosti je sice moderní, ale neobjektivní - co se zdá jako úspěch z jedné strany, může být prohrou z pohledu opačného. Budu osobní - největší radost mám z toho, že se daří nalézt shodu i ve sporných věcech. Byli jsme synodem k sobě přiřazeni a nemusí být vždy pravidlem, aby vzájemné porozumění i úcta byly základními součástmi spoluvycházení v rámci takového tělesa. Víím o čem mluvím, protože víím

o řadě opačných jevů v církvi. Nalezení cest k sobě navzájem - a ne všichni jsme se znali - si vážím. Je to dobrý předpoklad pro to, že se spolu můžeme pustit do řešení něčeho, co není právě příjemné. Spolu se umíme radovat, když se něco podaří a snažíme se poučit tehdy, když se nám něco nepovede.

2) Co je největším problémem, který by SR měla letos řešit?

Problémů se objeví jistě celá řada. Nejhorší však není něco konkrétního. Obecně řečeno a ne ve vztahu k SR: Nejhorší nejen v roce 2006, a nejen v ČCE, je to, že existuje jakési v skrytu jednotlivce i společenství působící a sílící vědomí, že nejlepší řešení a myšlení je to vlastní a domácí a vše, co přichází odjinud, je to horší, záluďnější a nepřejší. Když si to promítnete do nutnosti spolupracovat, uznáte, že se logicky leccos musí dařit hůře než kdyby takového myšlení nebylo. Ve vztahu k SR: problémem mohou být stanoviska, která bude třeba tvořit a říkat i s tím vědomím, že nebudou celou církví jednoznačně přijímána. To může být jak problémem, tak i zkouškou vzájemné tolerance a úcty. Záleží na tom, jak se kdo zařadí do celé souvislosti.

3) Změnil se Váš pohled na funkci synodního seniora, když jste se jím stal?

Změnil, a hodně. Z pozice faráře ve sboru tato funkce vypadá jako trochu navíc; život církve přece pulsuje jinde. Přál bych každému ze svých kolegů a kolegyň, aby si takovou změnu na vlastní kůži vyzkoušeli. Ztratil jsem síť vztahů k určitému konkrétnímu společenství lidí a pocit sounáležitosti s nimi. To chybí. Předností je to, že musím cestovat po církvi a navštěvovat senioráty a sbory. To mě těší, navzdory někdy hodně dlouhým cestám. Při tom více poznávám pestrost názorů i zbožnosti, raduji se s těmi a z těch, kdo tuto rozmanitost přijímají a navazují právě na to, co je jim blízké, aniž by posuzovali a odsuzovali ty, kterým je blízké něco jiného a co má v domově církve také své místo a důležitost. ■

Pekaři se nestane, že by si někdo ráno koupil jeden chleba, nakopíroval ho stokrát a všem ostatním ho rozdál nebo prodal pod cenou, zatímco pekař by ostrouhal. Tvůrci softwaru, muziky nebo filmů jsou na tom hůře. Každý za svou práci chceme nějakou odměnu. Ti, co „jenom“ vymýšlí a píšou, musí umět nejen prodávat svoje myšlenky, ale též si je chránit. Moc si cením lidí, kteří výsledky své práce zveřejňují na internetu. Bez nároku na odměnu.

Na myšlence volného sdílení informací vznikl projekt jménem Wikipedie. Jde o webovou encyklopedii, do které může přispívat kdokoli. Někdo jiný může heslo opravit, upřesnit nebo doplnit. Jen o odstraňování se rozhoduje složitěji.

Na úpravu klasických webových stránek musíte mít speciální programy nebo alespoň znalost formátovacího jazyka. „Wiki“ je možné upravovat přímo „na místě“ a velice jednoduše.

K dispozici je i „přskoviště“, na kterém si můžete systém vyzkoušet.

Závisí čistě na jejich uživateli (i na vás), co všechno ve Wikipedii najdete nebo ne a jak je to spolehlivé. Také je znát, jestli na tvorbě hesla spolupracuje více lidí (odborníků), kteří ho „dotáhnou“. Wikipedie funguje v mnoha jazycích, má i svou českou verzi. K encyklopedii přibývají i učebnice (Wikibooks), slovník (Wiktionary) a další projekty. Cílem je, aby byly důležité informace zadarmo. A pro

všechny. Samozřejmě, že se v takovém otevřeném světě také pohybují vandalové a kazisvětí. Je třeba si nenechat zkazit náladu.

Vtipná byla jedna diskuse: kdosi – odborník – si stěžoval, že v jistém článku jsou věcné chyby. Odpověď byla jednoduchá: a proč jste je neopravil, vždyť to je tak snadné! V tištěné encyklopedii by ta chyba čekala na další vydání...

www.wikipedia.org

cs.wikipedia.org/wiki/Wikipedie ■

SMS RECENZE

Pokud nemilujete Orlanda Blooma, Kirsten Dunston nebo nemáte aspon otupele vnímání, film Elizabethtown vynechte. Tahne se a nudí. Režiser Cameron Crowe nemá zrovna šťastný období.

1.1.1. začíná PRŮJEKT 100. Prehlička super filmu, které jen tak nevidíte. Kona se ve sto kinech po republice, třeba i ve vašem. Namátkou filmy: Krizník Potemkin, U konce s dechem, Na východ od raje a další...

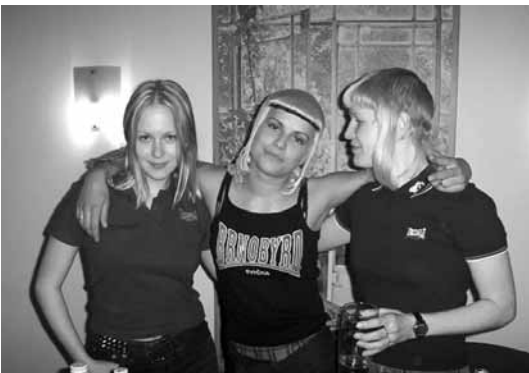
Green Day : Bullet in the Bible. Hudba jako obvykle nezklame, ačkoliv nepřekvapí. Výhoda je, že vyšlo CD+DVD, a tak se můžete pobavit při výběrný show. LM

DOBĽBA: Podprumerna ceska „komedie“. Z nekterych veci (smrt babicky) se proste podle me legrace delat nema. Soustredit se na kvalitu filmu a ne na kvantitu!

Poselstvi Komenského současne Evrope. Jestli si myslite (vy nebo vase okoli), ze by bylo dobre precist si Komenského, ale chybi vam chut a odhodlani, zkuste tuhle knizku. Vyberre za vas, co precetete a trochu vam to vysvetli.

Roman pro zeny Michala Viewegha je zajimavim pribehem o lasce, kde se hlavni hrdinka zamiluje do byvaleho priatele sve matky. Kniha je i pro muze, PeH

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 604968991

Používaný pojem „skinheads“ není zcela přesný, neboť náleží jen původním nerasistickým skupinám. Pro zjednodušení ho zde budu používat i pro tzv. „White power bone heads“ což jsou rasističtí a neonacističtí skinheads dnešní doby.

Počátky hnutí skinheads najdeme v 50. letech dvacátého století v Británii. Zde na periferiích velkých měst v dělnických koloniích krystalizují skupinky mladých, kteří hledají opozici vůči stereotypnímu životu svých rodičů. Toto hnutí známe pod pojmem „Teddy boys“. Počátkem 60.let vykristalizuje hnutí „Mods“, jejichž móda je základem dnešní skinheadské módy. (Oholená hlava, letecké bundy „bombr“ bez límců, ohrnuté džínsy). Móda má ryze praktický charakter. Snažili se o to, aby je nebylo za co držet nebo tahat při pouličních bitkách. V této době se v anglických městech objevuje mnoho přistěhovalců z Jamajky (tzv. Rude boys). Ti se s hnutím „Mods“ dávají dohromady a vzniká hnutí skinheads. To přebírá módu anglického hnutí a hudbu z Jamajky (SKA) a jeho členové si užívají svobodného a mnohdy násilného života. Alkohol, fotbal a rvačky jsou jejich denním chlebem. Staví se do opozice tehdejší „beatlemanii“, hippies a svobodnému myšlení. Dnes bychom mohli najít podobnost v hnutí

Hooligans (agresivní fotbaloví fanoušci), anebo v S.H.A.R.P. (viz níže).

Novou vlnu v hnutí skinheads nacházíme v 80. letech. V Německu, Británii a USA, kde je velký nárůst přistěhovalců ze zemí jiných etnik. V rámci hnutí skinheads tak vzniká nacionalistická xenofobní frakce, která se rozrůstá do velkých rozměrů a na dlouhý čas zatlačí do ústraní původní skinheads. Od této chvíle je pro veřejnost skinhead a neonacista synonymem.

Nedlouho po rozšíření této „nazi“ frakce se formují skupinky skinheadů, kteří jsou v opozici vůči této „nazi majoritě“ a odkazují ke kořenům původních skinheads. nejznámější jsou S.H.A.R.P. (Skinheadi proti rasovým predsudkům). dále pak Redskins (komunističtí skinheads) A.R.A. (Anti-racist Action) apod.

V českých zemích se hnutí Skinheads začalo rozvíjet začátkem 90.let (před rokem 1989 bylo v Čechách přibližně 100 sympatizantů). K popularizaci všech odnoží hnutí (ale především té neonacistické) přispěly kapely Orlík a Bráník. Vznikají první hnutí (Vlastenecká liga) a frakce mezinárodních nazi skinheads hnutí (Bohemia hammer skins). Největší rozmach byl ve druhé polovině 90.let. Dnes tyto skupiny působí skrytě, pořádají na oko nenásilné akce a snaží se být opatrní, aby nepodléhaly represí státu. Setkáme se dnes u nás i s mnoha příznivci zmiňovaných anti-rasistických skupin. Sou-

foto : www.streetpunk.cz

visí to i z rozmachem hudebního stylu SKA. Největší skupinu tvoří zmiňovaní S.H.A.R.P. pro ilustraci zde uvádím jejich prohlášení: „My Skinheads z Prahy, kteří jsme v S.H.A.R.P., jsme 100% apolitičtí a REDSKINS jsou pro nás stejným nepřítelem jako WHITE POWER BONE-HEADS!!! Jsme povinni chránit skinheadský kult, protože je to náš život, naše hrdost, boty, kšandy, pivo, děvčata... Je to náš život na ulici, která nikdy nebude patřit nacistům ani komunistům. My chráníme naše teritoria a jsme všichni lokální patrioti. Násilí patří k našemu životu. Nemáme rádi hippies, komunisty, fašisty.... Být skinhead, to je

hrdost! Posloucháme hudbu, která je nám určena: Ska, Reggae, 2 tone, Soul, punk rock, Oi a někteří i Hard Core. Máme rádi pivo, box a dobrou zábavu a fotbal. Všichni jsme 100% antirasisté!!!“ ■

BAJBL
FÓR TUDEJ

PETICE ZA LEPŠÍ EVROPU

Marie Medková

V centru pozornosti naší veřejnosti se poslední dobou ocitají nechvalně známé přečiny a slabosti naší demokraticky volené evropské samosprávy. K čemu máme europoslance, Mezinárodní soudní tribunál, OSN? Naši politikové dovolili strašlivé masakry v Kosovu. Z vojenské síly evropských států si každý dělá šprťouchlata. V Evropě vládne bezpráví a korupce. Ano, garanti spravedlnosti a práva berou úplatky! Právo podle nich patří tomu, kdo jim může zaplatit dovolenou na Bahamách či novou vilu. Zákony si přizpůsobili tak, aby nekalá činnost vypadala jako legální podnik. Místo aby veřejně přiznali svá pochybení a odstoupili, ohání se imunitou veřejného činitele. Jak je to možné? Jak je možné, že Ch.Ofní* a Pin Chas* zůstávají ve svých funkcích, ačkoli o jejich nespravedlivých rozsudcích a úplatcích se veřejně mluví? Proč politiky a veřejné čini-

tele nikdo nekontroluje? Proč se oslabujeme šarvátkami mezi sebou? Proč nemáme žádnou silnou a důraznou kontrolní moc, která by Evropu vedla vpřed?

Rozvolněnost a „cohcárnu“ současné politiky nemůžeme dále trpět. Jak nastolit klid a mír na našem kontinentě, ba možná i na celém světě? Rozhodně a důrazně. Co potřebujeme, abychom opět stanuli na prvním místě v žebříčku ekonomického rozvoje? Sjednocení. Pevnou ruku s jasnou vizí. Naše budoucnost je u toho, kdo vládne důrazně a direktivně. Toho, kdo se nebojí neohroženě postavit za právo a spravedlnost. Vyzýváme proto občany, aby se přidali k petici za vytvoření instituce krále Evropy. Připojte své jméno k našim jménům!

*jména byla změněna, aby text nemohl být považován za urážku veřejného činitele, všichni ale víme, o kom je řeč ■

	jméno	bydliště	povolání
1			
2			

Jaký biblický text se skrývá za příběhem? Správné odpovědi budou slosovány. Na jednoho vylosovaného výherce čeká Diář pro mládež na rok 2006. Odpovědi pošlete do 28. 2. 2006 na adresu redakce.

VÝCHOVA DĚTÍ V OBORU VÝTVARNÉM

ROZHOVOR

rozhovor s **Blahoslavou Procházkovou**

Michal Richter

Paní Blahoslava Procházková se narodila v roce 1948 v České Lípě, vystudovala Pedagogickou fakultu v Hradci Králové, obor výtvarná výchova, a estetiku na FFUK.

V Čáslavi, kde žije a kde navštěvuje tamní sbor ČČE, založila Soukromý výtvarný obor. Navštěvují ho děti všech věkových kategorií.

Jak jste přišla na nápad založit výtvarný obor?

Původně jsem vyučovala výtvarnou výchovu v lidové škole umění. Kvůli neshodám s vedením jsem to místo opustila s rozhodnutím věnovat se našemu rodinnému penzionu. Když jsem se loučila se svými žáky, bylo to velmi silné. Říkali, že odejdou taky. To byl pro mě velký impuls. Začala jsem přemýšlet o jiných prostorách k výuce. Půl roku jsem vedla výtvarný kroužek při základní škole. To bylo problematické pro systém základní školy, protože jsem vyučovala i středoškoláky a předškoláky. Pochopila jsem, že musím odejít a založit svůj vlastní výtvarný obor. Manželovi se podařilo koupit sousední dům, tam se nový obor usídlil. To se moc hodí, někdy u nás zazvoní žák třeba v sobotu, poprosí mě, jestli by nemohl jít do třídy, že má zrovna velkou chuť pokračovat v práci. Já mu to dovolím a do třídy ho doprovodím. Kdyby stála škola na druhém konci města, tak by to nešlo.

Kolik máte žáku a v jakém rozsahu poskytujete výuku?

Učím celkem pět tříd, v nichž je dohromady kolem padesáti žáků. Každou třídu vyučuju v rozsahu tří vyučovacích hodin týdně.

V čem spatřujete výhody toho, že vedete svůj vlastní výtvarný obor?

Mám větší radost z práce, protože mě nezatěžuje žádné zbytečné papírování. Přináší

to daleko větší svobodu. Nemusím se řídit žádnou ze shora předepsanou osnovou, při výuce postupujeme podle toho, jak děti zrají. To se nedá nijak urychlit.

Co dětem přináší rozvíjení výtvarných schopností, proč je to důležité?

Děti si tak pěstují oko, učí se dívat, vidět barvy, tvary, proporce a krásu. To, že vidíme krásu, není vůbec samozřejmé. Taky si cvičí ruku, aby je poslouchala. Chopení do výtvarného oboru může vypadat v porovnání s jazykovými a počítačovými kroužky zbytečné. Bez jazykových a počítačových znalostí se děti do budoucna neobejdou. To, co dětem přináší výtvarná činnost sice není tak viditelné, ale obohacuje to jejich vnitřní život a pomáhá to rozvoji harmonické osobnosti. Všímám si toho, jak dnes děti často mají spoustu oblečení a počítačových her, ale chybí jim láska, jejich život se odehrává jen ve spotřební rovině - a já se snažím jim přinést něco jiného, zaplnit tu mezeru. My spolu prožíváme úžasná dobrodružství při vytváření nejrůznějších témat.

Jak volíte témata?

Téma musí nejdřív zaujmout mě, musím být pořádně zapálená, potom můžu přenést jiskru i na své žáky. Dřív jsme hodně pracovali s pohádkami, přečetli si příběh a potom ho zpracovávali, to už mě moc nebaví. Teď se inspiroju všedními věcmi a činnostmi, konkrétní předměty si můžeme vzít do ruky a přemýšlet nad nimi.

Jaké téma jste zpracovávali v poslední době?

Námětem letošní vánoční výstavy byly kuchyňské práce. Přitom jsme se hodně zabývali prací se stíny. Přinesla jsem z domova mimo jiné různé mlecí strojky, abych něčím zaujala taky kluky. Osvětlování z několika

bodů současně nám pomohlo vidět kuchyňské nástroje, o kterých si myslíme, že je důvěrně známe, ze všech stran. Mnohdy nám i zrušilo hranice pevného tvaru.

Myslíte si, že se vám podařilo děti zaujmout?

Ano. Jak jsem přemísťovala světelný zdroj, tak se nám před očima objevovaly kouzelné pohledy. Až v jednu chvíli děti vykřikly: „Teď to nechte, takhle je to dokonalé“. To byl ten záblesk nadšení, na který jsem čekala. Začali jsme tvořit, děti pracovaly tak zaujatě a v tichu, že by bylo slyšet spadnout špendlík. Vždycky se to ale nepovede. Někdy připravím téma, a když přijdu do třídy, tak zjistím, že děti nemají tu správnou náladu, správné soustředění. Občas mám touhu vrhnout se na nějaké téma, ale nevím jak ho uchopit, potom čekám až dozraje čas... Někdy přijdu na to, že je to pro děti příliš velká kláda, tak rychle přejdeme k něčemu jinému, když se nám nedaří, tak to děti většinou dost srazí a to není dobře.

Co je při umělecké tvorbě nejdůležitější?

Umění je hlavně o upřímnosti, dostat sama sebe na papír. Proto nechávám dětem hodně svobody. Nadhodím téma, trochu je postříchám a pak sleduju, jak samo roste. Než se pustíme do ztvárňování námětu, tak o něm

přemýšlíme, někdy si prohlížíme knížky, například o přírodě nebo o architektuře, necháváme zrát myšlenky, hledáme inspiraci. Někdy nechám děti, ať si samy zvolí techniku.

Máte nějaký sen?

Sním o tom, že se s dětmi vypravíme do přírody, na prázdniny, a budeme malovat Školu Malého stromu. Chtěla bych, aby se jim ty stromy a vůbec celá příroda dostala pěkně pod kůži.

S jakou věkovou skupinou pracujete nejraději?

Ze začátku jsem měla problémy s komunikací s nejmladšími dětmi 5-7 let. Uvědomila jsem si, jak pro ně může být řeč dospělých nesrozumitelná. Člověk k nim musí přistupovat trochu jinak, i volit jiná témata. Malé děti jsou takové krásné čisté studánky. Největší radost mi přináší práce s většími dětmi. Ty už něco umí a mají za sebou hodně dřiny, daří se jim vytvářet krásné věci. Můžu se s nimi bavit o složitějších tématech, a i když jim přednesu něco, k čemu ještě nedorostly, tak vím, že o tom budou přemýšlet.

Jak si vedou vaši žáci při přijímačkách na umělecké školy?

Ti, co mají zájem a pilně pracují, jsou obvykle úspěšní.

Prezentujete se nějak na veřejnosti? Jak se k vám žáci dostávají?

Pořádáme dvě výstavy ročně, jednu tradiční vánoční v evangelickém kostele - teď jsme měli čtrnáctý ročník, druhou na konci školního roku v naší škole. Nábor žáků neprovádím, na školách to ani dělat nejde, protože tam mají své vlastní výtvarné kroužky a není v jejich zájmu posílat své děti jinam. Vlastně ani pořádně nevím, jakými cestičkami se ke mně ty děti dostanou, nejspíš se o našem výtvarném oboru dovídají z doslechu. ■

Další rozhovor se studenty vysokých škol bude o oboru sociologie a sociální politika. Sociologie je věda o společnosti, a tak se stalo, že položené otázky byly zodpovídány společně dvěma rozvernými studentkami 2. ročníku zmiňovaného oboru – Martinou Černou a Miriam Junovou. Máte možnost posoudit, zda víc hlav opravdu i víc vědělo...

Co je to vlastně sociologie a sociální politika?

Martina: Sociologie je věda o společnosti, o člověku, o lidech, o vztazích, vazbách a interakcích mezi lidmi a o skupinách. Sociální politika v širším pojetí se snaží o zlepšení životních podmínek lidí, v užším pojetí je to věda, která se zabývá sociálním zabezpečením a záchranou sítí.

Miriam: Sociologie se nezajímá o člověka izolovaně, ale o člověka ve skupině. A tam se objevují nové věci! Tak by nám sociologie mohla ukazovat cestu k lidem, mohla by nám pomoci lépe se vzájemně dorozumět.

Co vede člověka k tomu, že začne studovat na Fakultě sociálních věd sociologii a sociální politiku?

Mi: Co ho vede? Asi ho fascinují „nesmyslné“ grafy, týkající se společnosti a připadá mu, že se s tím pak dá ještě dál něco dělat! :) A proč na FSV? Jsou tam milí lidé a je to krásná budova :,) ale hlavně se mi líbí zdejší osobnější přístup!

Ma: Nebo třeba se chce pokusit pochopit, jak ten celek 6 miliard lidí funguje a drží nebo nedrží pohromadě. A proč FSV? Protože je to mladá fakulta nezasažená komunistickou minulostí, speciálně zaměřená na sociální vědy, nabízející přátelskou atmosféru a snažící se vyjít studentovi vstříc.

Můžeš uvést nějaký konkrétní prospěch sociologie, nebo něco konkrétního co

může absolvent tohoto oboru dělat pro společnost?

Ma: Konkrétní prospěch? To je hodně těžké! Ale třeba, když potkám někoho, koho trápí nějaké ouvej, tak mu mohu pomoci, poradit a navíc zalarmovat zbytek lidstva, aby si lidí, jako je tento človíček, začali konečně všimnout a začali řešit jejich trable. Nebo se na to dá jít z opačné strany a výzkumem zjistit, co je potřeba zlepšit a jak to udělat, navrhnout odpovídající řešení a to pak v praxi použít.

A ten, kdo absoluuje sociální politiku, je sociální politik?

Ma: Absolvent sociální politiky je spíše odborníkem na sociální politiku. Měl by se vyznat v systému dávek a podpor a pochopit princip fungování tohoto systému. Na politiku se v sociální politice nestuduje, ale to neznamená, že by se jím člověk nemohl stát.

Kde a jak vůbec absolventi pracují?

Mi: Sociologové se mohou uplatnit nejen ve výzkumných agenturách, ale také v humanitárních organizacích, mohou psát články do novin, mohou se uplatnit všude, kde se pracuje se společností, skupinou lidí, prostě kde jsou nějaký vztahy. Absolventi studia sociální politiky rozhodně nejsou žádnými politiky, ale měli by se v sociální politice trochu vyznat a dokázat poradit, když je potřeba (trochu ji zlidštit :)). A jako všude jinde i zde budoucí uplatnění absolventa záleží spíše na jeho osobním zájmu, zkušenostech a štěstí.

Ma: Sociologové mohou najít práci i ve firmách, které se snaží vytvořit dobré podmínky pro své zaměstnance, v nadnárodních společnostech, v poradnách a různých léčebnách nebo všude tam, kde se sejdou dva neb tři.

To jako třeba v církvi?

Ma: Jo, klidně! Pokud si jako svou další specializaci zvolí teologii.

Mi: No, v církvi jsou kromě sociologických aspektů důležité ještě „další elementy“).

A co byste chtěly vy dělat?

Mi + Ma: Založíme si sociologickou poradnu evangelickou a mohly bychom pomoci řešit problémy církve:).

Mi: Tento obor mi nabízí hodně možností uplatnění, ještě nevím, jak se rozhodnu. Hlavně se mi líbí, že se učíme hodně spolupracovat, tolerovat cizí názory nebo se dokonce těšit na kritiku! Účiny se také nahlížet na věci různě a netradičně, a tak můžou dva lidi s naprosto odlišnými názory vytvořit skvělý tým. A na to se těším!

Socio- je první část složených slov, majících význam společnost, společenský. Jsou sociologové společenšší? A musí taková být? Může být sociolog kancelářskou krysou?

Mi: No, rozhodně by měli mít společnost rádi! Ale občas mi připadá, že jsme trochu „krysím rájem“ – že jsme zahrabaný v knihách a moc nevycházíme na čerstvý vzduch mezi lidi, o které se tolik zajímáme:).

Ma: Společenšší ve smyslu, že člověk nežije izolovaně jako osamělý trošečník na opuštěném ostrově, to určitě sociologové jsou. Společenšší jako přátelšší, milí a vstřícní, to by být měli... Kancelářskou krysou se sociolog stát může, stejně dobře jako všichni ostatní „nesociologové“ :(. Myslím, že se to ale nestává často. Přeci jen se nás snaží naučit, že člověk je člověk

a ne mašina na vyřizování písemností. Pokud už se dostaneme mezi ty kancelářské hloďavce, měli bychom si maximálně vypůjčit ten jejich „oblek“, ale vlastní JÁ si zachovat.

Jaké jsou nejpalčivější sociální problémy České republiky a Českobratrské církve evangelické?

Mi: V ČR problémy moderní doby - nezaměstnanost, alkoholismus, narkomanie, nízká porodnost,... A v ČCE? ČCE je v ČR, ne? U nás k tomu ještě přibudou neshody mezi největšími evangelickými klany, což je asi problém neřešitelný:). No, když člověk studuje sociální vědu, tak by si asi měl hlavně dát pozor, aby to se svými teoretickými aplikacemi na společnost nepřeháněl:).

Ma: Ještě bych k těm problémům dodala rasismus, kariérismus, diskriminaci, kriminalitu, prostituci, kouření atd. A sociální problémy v ČCE? Možná určitá uzavřenost...

A jaké nabízíte řešení? Prosím stručně.

Ma: Vyjděme do ulic!:) Ne, teď vážně: Jednotlivé sbory jako takové myslím uzavřené nejsou, ale fungují trochu jako izolované ostrůvky, mezi kterými chybí „komunikační mosty“. Navrhují do každého sboru zavést počítač s internetem a nařídít minimální počet hodin strávených surfování po internetu a chatování s evangelíky z ostatních sborů:).

Mi: Aha, já myslela na uzavřenost jednotlivých lidí, a to mi nepřipadalo zase tak akutní:). Myslím, že církev je prostorem, kde se mohou potkat s lidmi.

Děkuji za rozhovor!

Ma+Mi: My také! A rády bychom připojily sebe-reflekční analýzu tohoto rozhovoru:): ■

Počet znaků	5822
Počet zodpovězených otázek	12
Počet vyhybavých odpovědí	5,5
Genderové rozložení zúčastněných osob	2(f)/1(m)
Podíl pozitivních smajlíků ku negativním	12/1
Počet sněžených bonbónů při odpovídání	13(mi)/10(ma)

Rodiče mi dali jméno Daniel (z hebrejštiny Bůh je soudce), což předznamenalo souvislost mého života s právem (a možná i spravedlností). Abych si své právní obzory mohl co nejvíce rozšířit, vyslala mě pražská právnická fakulta na studijní pobyt do Athén, řecké to metropole.

Spousta lidí se mne ptá, proč právě Athény. Sám nevím. Původně jsem si myslel, že jsou hezkým městem, neboť jsou kolébkou evropské kulturnosti. A za svým způsobem krásné je považuji i teď, po třech měsících strávených v úzkých uličkách řeckého metropolitního života. Ale cesta k objevení vnitřní poetiky místa je poměrně náročná...

Příjemnější ze změn, které vás potkají po přiletu na jih Evropy, je počasí. Stablně o deset až patnáct stupňů teplejší než ve střední Evropě. Z toho mimo jiné plyne, že sníh se v Athénách vyskytuje pouze výjimečně. To mi trochu vadí, neboť jsem zvyklý chodit v Čechách bez deštníku, a to se při téměř tropických několikadenních

preháňkách ne vždy vyplácí. Horší je to také s přímořským větrem, který nutí většinu obyvatel k zachumlání se do zimních kabátů, několika šál a k navlečení teplých pletených rukaviček (i při patnácti stupních nad nulou).

Tím se pomalu dostávám ke kultuře, k tomu, jací vlastně lidé v Řecku jsou. Pokud chcete objevit pravý charakter této středomořské země, zapomeňte na antické památky, ze kterých zůstalo jen pár oplocených šutrů hlídaných mnoha kávou popíjejícími přízraky, znuděně vyhlížejícími do kraje. Identita Ellady spočívá v povaze lidí, kterou můžete stopovat tisíce let pozpátku, tisíce kilometrů na východ i na západ a tisíce stop hluboko ve svém srdci.

Tak jako se spousta obyvatel České republiky snaží vystihnout českost skloňováním pivnosti, řecké organizmy fungují na kafein. Pokud nemáte co do ruky, koupíte si kávu. Chcete si popovídat s milým usměvavým člověkem, kterého jste náhodou potkali na ulici? Koupíte si něco hnědého

v kelímku a sednete si do jedné z kaváren, které najdete podstatně častěji než na každém rohu. Je-li mezi vámi ctitel různosti v mixování kofeinu, určitě si přijde na své. Ale může to trvat i delší dobu, neboť prosrkat se všemi nápoji v nabídce zabere hodně dní. Obzvláště pokud jsou vaše zdroje limitované. Zajímavým rysem je labužnickost řeckých pijanů. Cucají své frappé klidně celé dopoledne, ať už v práci, v autě, na ulici nebo v parku s přítelkyní/přítelem. A diví se barbarským cizincům ze západní Evropy, kteří do sebe kopnou kelímek během dvaceti minut. Hrůza, nedokáží si lahodného moku vážit. České chuťové buňky však dokonale zbaví schopnosti vnímat své okolí snaha aplikovat kafařské návyky na pivo. Dokázat sedět nad nějakým mýtem celý večer vyžaduje velkou odvahu, prázdnou kapsu nebo hlubokou depresi. (Pro porozumění minulé větě nutno poznamenat, že „údajně“ nejlepší řecké pivo se nazývá Mythos.)

Cestovatelé vydávající se na sever Evropy si stěžují na uzavřenost tamějšího obyvatelstva a velmi nesnadný průnik do jejich životů. Proto jsem velmi vděčen za jihoevropské slunce v duších, které vyzařuje i vstříc cizincům, ztracených v temnosti divné řecké mluvy. V jednom ze svých prvních dnů jsem potkal při procházce pozdně odpoledními ulicemi chlápka, vykládajícího nákup z auta. Kromě přicházejícího večera přilétly nad město i bouřkové mraky, a tak mě oslovil a pozval do své taverničky na kolu. Připravoval večeri pro své hosty a hovořil několika světovými jazyky o krásném životě v kraji, kde bohové padají k zemi. Byl prvním k cizinci velmi otevřeným člověkem, jehož jsem potkal. Proto mne tolik zaujal. O několik týdnů později jsem takových lidí měl ve svém adresáři desítky (přeháním). Asi to trochu souvisí se sociálními skupinami, v nichž jsem se začal pohybovat. Zašel jsem do St. Andrews International Church, kde se mne ujalo několik lidí, tvořících dnes mé nejlepší kamarády. Skrze ně jsem se

také dostal do tlupy nadšenců trénujících pozemní hokej. Rád tuto zkušenost generalizuji bonmotem, že nejotevřenější lidé na světě jsou křesťané a sportovci. Pokud se člověk nechytí ani mezi nimi, je naprosto beznadějným asociálem.

Řecko není jen kolébkou evropské civilizace, ale také vstupní branou do ní a k ní. Skrze ni procházejí dále na Západ tisíce uprchlíků ze zemí blízkého i hodně vzdáleného východu a jihu. Nemalé množství jich však zůstane v Athénách a podílejí se na formování zajímavé multikulturní společnosti. Oficiálně je v Řecku 1,15 milionu imigrantů (celkový počet obyvatel dosahuje podle loňských odhadů 10,6 milionu). Kolik jich žije v ilegalitě či poloilegalitě, si netroufá nikdo odhadovat. Každopádně potkáváte řecky mluvícího ne-Řeka skoro na každém kroku. Zlí jazykové dokonce tvrdí, že řecký národní produkt je vytvářen z většiny právě přistěhovalci, neboť etničti Řekové jsou neskutečně líní popíječi kávy a prodavači všeho možného.

Pro milovníky nákupů (mezi něž já žel nepatřím) je Řecko více než zajímavou zemí. Skoro každý správný Řek má svůj vlastní malý obchůdek nebo taverničku, kde vyseadá po práci (jestli nějakou jinou má). Sleduje, co se děje na ulici. Uskrává z kelímku či šálku. Rozmlouvá s kolemjdoucími. Sortiment je většinou velmi omezený, ale zato vtipný. Prodávat kapesníčky nebo předražené elektrické kytary na každém rohu by mě, člověka z dalekého severu, opravdu nenapadlo.

A závěr? Řecko a Řeky se učím postupně milovat – daří se mi to rozhodně více než ostatním erasmovským studentům. Pokud budete mít možnost, příleťte (přijedte) prožívat řecké mýty a sny. Promění vás, mohou zklidnit vaši uspěchanou duši.

Místo pro komerční sdělení: Jestliže máte chuť dozvědět se více o tématech, jež jsem v tomto článku jen lehce naťukl, navštivte můj elektronický deníček na adrese

<http://pravnik.bloguje.cz>. ■

DA VINCIHO KÓD

Anna Kratochvílová

KNIHA

Román vychází v Česku již podruhé, tentokrát se jedná o rozšířené vydání, doplněné skoro sto šedesáti barevnými fotografiemi uměleckých děl i budov, která čtenáři usnadní pochopení, orientaci a podpoří jeho představivost.

Dan Brown se ve svém bestselleru inspirovuje námitkami, které se proti křesťanské církvi ozývají už po staletí. Hlavního hrdinu, amerického profesora symbologie, Roberta Langdona, nechá seznámit s policejní kryptoložkou Sophií Neveuovou. Stane se tak za dramatických okolností smrti Jacquese Sauriera, Sophiina dědečka. Oba lidé se pak společně vydávají po důmyslně zašifrovaných stopách, které jim Saunier zanechal, a postupně odhalují tajemství staleté organizace Převorství sionské.

Na cestě za dobrodružstvím však nejsou sami. Stíhá je francouzská policie v čele se ctižádostivým šéfem a hlavně nebezpečný nepřítel, který se s vidinou zisku skrytého pokladu nezastaví před ničím. Kdo zvítězí?

Román nabízí potěšení každému čtenáři. Je to detektivka pro chytré hlavy, romantikou (doslova) ve stínu katedrál nešetří, akci i napětí nepostrádá a uspokojí milovníky umění, historiky i zkušené světoběžníky, protože se pohybuje ve skutečných reáliích.

Kniha vyvolala také u nás v Česku velký rozruch. I když sám autor (byť ne moc nahlas) přiznává, že jde o fikci, mnozí lidé jeho důmyslně sestavené spekulace přijali za své.

Navrhovala bych zachovat chladnou hlavu a raději si všimnout, jak snadno se dá čistá evangelijní zvěst zabalit do polopравd a pozměnit k obrazu lidskému, který se někomu zrovna hodí. A to, myslím, může platit, jak pro církev, jež ze lží obviňuje Brown, tak pro Browna, kterého z téhož nařkla církev.

Argo, 2005

HARUKI MURAKAMI: NA JIH OD HRANIC, NA ZÁPAD OD SLUNCE

Lenka Ridzoňová

KNIHA

Chlapec Hadžime vyrůstal jako jedináček. V Japonsku 60. let minulého století to bylo něco tak neobvyklého, že se cítil být mrzákem. V šesté třídě se ve škole objevila nová žákyně, Šimamoto, postižená podobným osudem, také neměla sourozence. Navíc ještě kulhala. Stali se přáteli. Dětskými přáteli, kteří si povídali, navštěvovali se a poslouchali společně - tenkrát vzácné - gramofonové desky.

Po čase se Hadžimova rodina přestěhovala do jiného města a návštěvy u Šimamoto skončily. Ale v srdci a duši dvanáctiletého chlapce zůstalo místočko, prázdko, neurčitá touha. Jak bude toto místo zaplněno? Co Hadžima v životě potká?

Neseme si také v sobě z dětství a mládí nějaká přání, otisky něčí duše, melodie a vůně něčeho dávno minulého, ale pořád důležitého? A je nějaká hranice, kterou už bychom neměli překračovat zpět? Jak silně jsme vázáni vztahy s našimi blízkými? Jak pevně kotvíme v dnešku? Můžeme vystoupit z rozjetého vlaku?

To je několik otázek, které mne napadají nad Murakamiho knihou. Autor nedává odpovědi, vypráví příběh člověka, který nemůže zpretrhat pouta a umlčet vzpomínky a touhy. Je to krásné a zároveň to hodně bolí.

Odeon, Praha 2004

Pokud jste lásku i zájem o fyziku pohřbili na střední škole (v průběhu nebo s maturitním vysvědčením), pokud máte pocit, že vzdáleně o astronomii něco víte, ale všechno se vám plete, nebo vás takové věci nikdy nebavily a mysleli jste si, že na nich v žádném případě nemůže být nic srozumitelného a zábavného, navštivte výstavu *Machina Mundi* v Národním technickém muzeu v Praze.

Expozice popisuje proměny vnímání vesmíru od Aristotela až k Newtonovi. K potěšení návštěvníků se organizátoři vyjadřují systematicky a zajímavě.

Nevěříte? Vyzkouším si vás! To, že nejdříve si vědci v záchvatu soběstřednosti mysleli, že planeta Země je středem Vesmíru, a že stálo několik staletí a lidských obětí jim to vymluvit, jistě víte. Ale že podle Aristotela byla Země nehybným tělesem obklopeným otáčejícími se křišťálovými sférami dalších nebeských těles, o tom pravděpodobně nemáte ani páru. (Mimochodem ve sférický model se „věřilo“ až do roku 1577, kdy Tycho de Brahe vysledoval dráhu jedné komety a dokázal tak, že pokud by planetární sféry opravdu byly, musela by do nich kometa narážet.)

Výhodou také je, že se v kostce seznámíte s klíčovými osobnostmi astronomie a zařadíte si je do historických souvislostí. A co je bezkonkurenčně největší a veskrze praktický přínos výstavy? Množství měřících přístrojů si můžete prohlédnout a některé vyzkoušet. A netýká se to jen dalekohledů a map hvězdné oblohy. Kromě nich zde najdete i šikovné exponáty, které vám (konečně!) pomůžou pochopit, jak je to vlastně s Keplerovými zákony, lomem světla nebo s čočkovým objektivem.

Možná si teď říkáte, že to už víte. Nebo vás napadlo, že to nikdy vědět nechcete. Ve skutečnosti ale tajně doufám, že jsem ve vás probudila neutišitelnou touhu po poznání, a tak se všichni do 26. února 2006 vypravíte na Letnou.

MRTVÁ NEVĚSTA TIMA BURTONA

Jana Firbasová

Pokud si myslíte, že loutková animace začíná a končí u Včelích medvídků, jste na omylu. Hlavním hrdinou loutkového filmu *Mrtvá nevěsta* Tima Burtona je nesmělý Viktor, který se má oženit s ještě nesmělejší Viktorií. Po absolutním fiasku „svatební generálky“ nacvičuje zdrcený ženich manželský slib a navlékne prsten na suchou větvičku. Vyklube se z ní však prstík dávno pohřbené nevěsty. Nezdravě pobledlá dívka, která však kupodivu stále vyzařuje jistý půvab, považuje manželství za právo-platně uzavřené.

Pokud máte rádi „drsnější“ humor, je nový film Tima Burtona šálek vaší kávy (věřte, že černější, než lebeční dutina mrtvé nevěsty, ve které doslova hlodá červík). Chytlavý song úžasného „Kostlivec bandu“ ze záhrobního baru vám bude znít v hlavě ještě dlouho po odchodu z kina.

Citlivější duše zaslží nad smutným osudem mrtvé nevěsty, která má mindráky z vypadávajícího oka. Dojemné setkání po letech vás rozpláče při scéně výletu barevné záhrobní společnosti na šedý svět živých.

Chcete-li se tedy pobavit a při představě psí kostřičky vrtící ocáskem se vám nedělá mdlo, jděte na *Mrtvou nevěstu*.

Mrtvá nevěsta, r. Tim Burton, 2005

O CHOCHOLOUŠKOVÍ

J. K. Novák

*Legenda o tom, co odpověděl blažený František, když se ho ptali,
proč má ze všech ptáků nejraději chocholuše.*

♩ = 170, swingovat

Proč - pak mám rád cho - cho - lou - še? Cho - dí - me si v stej - ném rou - še
I ka - pu - ce ma - jí stej - ně, ži - jí ta - ké v ma lém hej - ně,

še - do - hně - děm ja - ko zem, nou - zi be - rem s ús - mě - vem.
sem tam zrn - ko naj - dou si, v tom, co ko - ně vy - trou - sí.

Pro to rád ty klu - ky mu - sím mít, pro - to na ně

ne dám do - pus - tit. Jak ten ma - lý cho - cho - lou - šek

ob - sto - jí i v řa - dě zkou - šek, po - kor - ný je

za de - vět, páv by to - hle ne - před - ved!

Copyright © 2006 J. K. Novák (z desky Úsměvy sv. Františka)

All Rights Reserved

Na poradě zástupců mládeže ze seniorátů v sobotu 14.1.2006 byly zvoleni noví členové celocírkevního odboru mládeže. Ti se budou dva roky podílet na přípravě různých typů celocírkevních akcí pro mládež.

Členové Celocírkevního odboru mládeže 2006-08 jsou:

Z řad mládeže:

- Anna Kratochvílová, studentka politologie, předsedkyně SOMu poděbradského seniorátu
- Štěpánka Soběslavská, studentka medicíny, předsedkyně SOMu jihočeského seniorátu
- Tomáš Groll, student politologie, člen SOMu pražského seniorátu
- Tomáš Vokatý, grafik, člen předchozího COMu
- Miki Erdinger, generální sekretář YMCA ČR, člen předchozího COMu

Virilně:

- Filip Keller - tajemník-farář pro mládež

Z řad kazatelů:

- Markéta Halamová, farářka v Novém Městě na Moravě
- Daniel Freitinger, farář ve Svitavách
- David Šorm, farář v Horní Krupě
- Vlastislav Stejskal, farář ve Šternberku

Za Synodní radu má mládež na starost Pavel Klinecký. Předsedou COMu byl zvolen Tomáš Vokatý.

Dne 13. 1. 2005 se uskutečnil již XIV. Báječnej bál. Celkem bylo prodáno 252 lístků. Fondu charitativní a sociální pomoci ČCE byl předán výtěžek sbírky a výnos plesu v celkové výši 13.850,- Kč. Všem účastníkům a dárcům velice děkujeme a těšíme se za rok nashledanou. Pražský SOM

V sobotu 18. března 2006 od 15 hod se koná ping-pongový turnaj ve SOU Spojovací (Učňovská 1, Praha 9; konečná tram. 1, 9, 16;) Zápisné 100,-Kč, doba trvání cca do 20 hod. Hlaste se do 10. března u Dany Prajzové na tel. 732861999 nebo na prazska-mladez@evangnet.cz

Petr Chlápek
Radim Žárský

Petr Chlápek
Radim Žárský

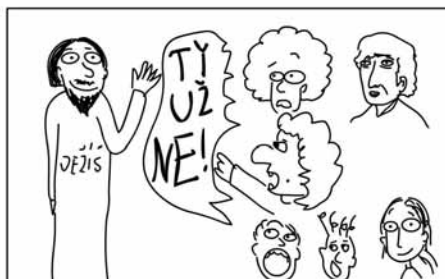

Pavel Dvořáček

Pavel Dvořáček

po svatbě v Káni Galilejské

Propagační komise synodní rady Českobratrské církve evangelické **vyhlašuje fotografickou soutěž** na nástěnný kalendář pro r. 2007. Téma: Život v církvi ve své pestrosti. Barevné fotografie velikost 10x15 zasílejte na adresu synodní rady (Jungmannova 9, Praha 111 21) s označením „propagační komise“ do 20. 3. 2006. Vybraná fotografie bude honorována částkou 1.000 Kč.

FLOSSENBÜRG 2006

Opět se plánuje mezinárodní setkání mládeže ve Flossenbürgu v Bavorsku zaměřené na rozhovory s bývalými vězni koncentračního tábora. Termín je **21. – 27. 7. 2006**. Znalost N nebo A vítána, ale není podmínkou. Přihlašujte se a bližší informace vyžádejte do 1. 4. na adrese zarskamonika@seznam.cz nebo tel. 736 533 860.